

Cho Oyu ze základního tábora v 5600 m

Expedice Cho Oyu 2016

Honza „Tráva“ Trávníček

Až s odstupem času jsem se dostal k jednomu z nejtěžších úkolů, který mi kdy Dan dal. Napsat článek o Expedici Cho Oyu 2016, jež byla úplně jiná než všechno, co jsem před tím na „osmách“ zažil. Vážení i nevážení :-) (chápu, že někdo nemá rád váhu, když má nadváhu), čtenáři snad prominou, že se tu nechystám servírovat spousty hrdinských příběhů z „dobývání osmitisícovek“. Spíš se vám budu snažit říct, jaké to je odjíždět s tak obrovskou zodpovědností a s tak rozličnou partou do Tibetu. Já jsem tomu pracovně říkal „ten náš cirkus“. Hned na úvod podotýkám, že se jedná o vyprávění subjektivní. Už mnohokrát jsem totiž zažil, že každý účastník vysokohorského výletu si prožívá a následně interpretuje různé situace po svém, takže to ve finále vypadá, že byl každý na úplně jiné

Výstupová trasa vedoucí z C1 do C2

Je až neuvěřitelné, co vše se vejde na korbu auta...

Daw, Honza a Lucka v nepříjemné suťi pod C1

Míří nad C1

expedici na úplně jiném kopci a možná i v úplně jiné době.

Ale vraťme se zpátky do nedávné minulosti. Píše se rok 2014. Je červencové léto, jsem v Pákistánu, po sestupu z K2. Není to jako roky před tím, kdy jsem si říkal, že si dám pauzu a že je na zvážení, zda další „osmu“ vůbec podnikat. Už tady jsem měl nutkání zkusit ještě vyběhnout vedlejší Broad Peak. Hmm, to slovo „zkusit“ je poměrně dost legrační ve spojení s výstupem nad 8000 m. Bohužel nás tehdy vyhnala špatná předpověď. Proč mluvím v množném čísle? Správně předpokládáte, že ne kvůli tomu, že by mi ten plešatej pán, kterej zrovna výstupem na K2 dokončil „Korunu Himálaje“, chtěl dělat doprovod někam, kde už byl :-). Ale náš další parťák do nepohody Petr Miska Mašek měl v plánu dát ještě jeden pokus na K2, když se několik dní před tím musel otáčet pod Bottleneckem.

Příroda je ale neúprosná a nám nezbylo nic jiného než plánovat další dobrodružství na příště. Bylo jasné, že po Annapurně a K2 se naše cesty s Radkem Jarošem rozcházejí a Miska přišel s návrhem, jestli bych se k nim nepřidal na Cho Oyu. K nim? Ano, k němu a k jeho kámošovi Batmanovi (pozor neplést s filmovým hrdinou, jedná se o brněnského rodáka Davida Pokorného), jemuž už dlouho slibuje výlet někam vysoko. No, proč by ne, říkám si. V Tibetu jsem ještě nebyl. Slovo dalo slovo a následně se přidává i Lucka Výborná a Martin Havlena, tohoto času také v základním táboře pod K2.

Už jsme tedy čtyři. Krátce po návratu máme dalšího člena. Nevidomého horolezce Honzu Říhu. Abych odkýval jeho účast, musel jsem mít nejdříve potvrzeno, že s Honzíkem pomůže David Knill. Můj spolulezec z expedice na Gasherbrum I (2009) a Manaslu (2011 m) je totiž horský vůdce a mohlo by jim to společně hezky šlapat.

Představení členů a vývoj celé naší anabáze jsem již na stránkách tohoto horoplátku uveřejnil. Tak jenom ve stručnosti pro ty, kdo přišli k obrázkům později.

Návrat z K2 – kopačky. Nová holka – Míří :-). Jaro 2016 zemětřesení v Nepálu – Tibet uzavřen. Změna plánů – Manaslu namísto Cho Oyu. Tam sice nedoláme až na vrchol, ale nová holka se

„osvědčila“ – příště jede zase :-)
Cho Oyu přesouváme na rok 2016.
Expediční skupina se začíná rýsovat.
Bohužel se již nemůže zúčastnit náš spolek z Manaslu, Pavel Michut, jenž na jaře zahynul na Denali. I tak je nás ale hromada.

Následoval koloběh megapříprav – a to nejen v Alpách, ale hlavně doma. Organizace, koordinace, logistika atd. Odlétáme o něco později, než jsem původně chtěl, protože musíme ještě počkat na naše moravské členy a to jsou super zkušené lezci a super pohodoví človíčky Libor Uher a Marek Novotný. Poprvé s tak velkou skupinou, kterou mám organizačně na starost. Řeknu vám, to posune výlet na vyšší level.

Začínáme klasicky v Kathmandu a užíváme pohodu tohoto nepálského velkoměsta. Fakt to tam mám rád. Sice jsem si náš postup představoval trochu rychlejší, ale vyzvednutí carga se rok od roku komplikuje víc a víc. Naštěstí naše již osvědčená agentura hodně vypomáhá. A to i s vyřizováním víz do Tibetu. No, řeknu vám, žádná práca. Nakonec to vypadá, že nás tam snad ani nebudou chtít pustit. A to už ani nemluvíme o tom, že musíme letět (elegantním obloučkem přes Cho Oyu) do Lhasy, neboť pozemní přesun je pro cizince zakázán.

Tibet je i se všemi zákazy a omezeními stále krásná země. Užili jsme si dva dny Lhasy a pak pokračovali přes tibetskou náhorní plošinu – směr BC. Kde to šlo, tam jsem se snažil naordinovat povinnou aklimatizační zastávku doplněnou i nějakým výstupem. Takhle dob-

Šťastné setkání Trávy a Miri s Jean-Lucem

Cho Oyu (8201 m) z Tingri

HANNAH.CZ

Hannah
outdoor equipment

Hawk 2

Ultralehký stabilní stan vhodný pro vysokohorskou turistiku, ale díky své lehkosti i pro cyklotoulky. Stan určený pro 2 osoby, tříprutová duralová konstrukce s klasickým ukotvením prutů s odlehčeným vypínacím systémem i kolíky. Celorozepínací vstup s částečným odvětráním, jednostranná silikonizace tropika, zipy YKK, popruh ke stabilizaci stanu, spony a přezky ITW. Tropiko 5 000 mm, nylonová podlážka 7 000 mm. Váha 2kg.

Vrcholovka s Aldou - jsme tam trochu pozdě...

Alda na své první osmě

rou přípravnou aklimatizaci jsem ještě nikdy neabsolvoval. No, byl na to taky čas s Radkem? :-). Na řečnickou otázku si můžete odpovědět i sami.

Kde se vzalo, tu se vzalo, najednou jsme v základním táboře. Brzičko jsme zjistili, že i přesto, že nás je tady hodně přes sto kopcoškrábalů, tak opět téměř nikdo nebude chodit tak natěžko jako my. Většina jde s nosiči a od 7200 m i s kyslíkem.

Do této chvíle jsme to měli Honzík i my všichni vlastně skoro zadarmo (tím tedy nemyslím finanční stránku výletu, která byla opravdu příšerná). Autem se dá dojet téměř až do základního tábora ve výšce cca 5600 m. Fuj, hnus, jak je to vysoko. Člověk si tam moc neoddechne. Ale zase ty výhledy...

No a začínáme klasické výstupové hemžení stylem tzv. lehko-expedičním. To znamená, že si na zádech nosíme ty hrozný krávy, jak se důvěrně a s láskou přezdívá příručím batůžkům. Pod dvacet kilo se fakt nevejdeme. A to vždycky tak moc chci! Naštěstí mám Miri, ta toho unese... :-)

Ale vážně. Mára (Novotný), Miri (Jirková) a Alda (Bílek) byli naše představitelé našláplá hlídka, která připravovala plošiny a stavěla stany. Mára a Alda se možná za odměnu dostali na vrchol, Miri to štěstí bohužel neměla a virózka přinesená z našeho „morového společenského“ stanu v základním táboře ji nepustila nad 7200 m, kde nám aspoň navařovala, abychom se po výstupu měli čeho rychle napít.

Pomoc to byla obrovská, neboť druhá skupina Daw, Honzík a Lucka kolikrát došla až se tmou. Je to jasný, Honzík nemůže stačit tempu vidoucích a taky

se dost nadře. Ale klobouk dolů, dával si až běda, nadával až běda, ale stále šlapal. Daw odvedl velký kus práce s jeho doprovodem a vším okolo. Určitě nechci zapomenout ani na ostatní. Tato expedice byla týmová záležitost a každý pomáhal, jak zrovna mohl a uměl. Takže k nezaplacení bylo i Martinovo naprosto dokonalé vyjednávací umění, dobrosrdečnost Libora (ten se bohužel celou dobu potýkal s výškou a celkovou tělesnou nepohodou) a standardní Miskova pohoda (otáčel se kvůli počasí při finálním výstupu ve výšce 7600 m a sestoupil dolů s Honzou a Dawem, čímž mi umožnil zkusit vrchol).

Dalším v týmu byla Lucka (Výborná), která každý den vysílala do svého domovského Radiožurnálu. Její snahy dostat se na vrchol osmitisícového kopce bohužel ve výšce cca 6500 m zastavila výšková nemoc a s ní spojené krvácení do sítnice. Jediný, kdo si s námi neu-

Výšvih v cca 7600 m

žíval „pohodlí“ základního tábora, byl Batman, který nás po pár dnech opustil. Nepustila ho hlava. Toť vše, co se k tomu dá napsat bez jakýchkoliv emocí, které nejsou na místě.

Takže v prvním výškovém táboře ve výšce 6100 m přespáváme dvě noci úplně všichni (vyjma nemocného Martina, který se tam s námi dostal až později). Pak sestup a odpočinek v ABC. Ladovská zima, sněží. Další plán – za pár dní opět nahoru. Postavit stany a přespat v druhém výškovém táboře v 7200 metrech. Mezitím nás čekal výjimečný prožitek. Patřil k těm nejsilnějším v mém životě. Při průchodu táborem sousední expedice si nás s Miri doběhl a začal objímat Jean-Luc. Ano, ten Frantík, jemuž jsme loni pomáhali na Manaslu. Jeho usazená slova díky nejdříve v angličtině a posléze i ve francouzštině nešla zastavit...

Po odpočinku se expedice opět vydala do prvního výškového tábora. Tentokrát v „očesané“ sestavě: Tráva, Miri, Alda, Daw, Libor a Mára. Ostatní trochu marodili, ale nic vážného. Další den přesun do druhého výškového tábora v 7200 m.

Odtud citace ze satelitní SMS:

„Jsme již třetí den v ABC. Odpočíváme. Včera se za námi stavil s foťkama z loňského Manaslu Jean-Luc. Zůstal celé odpoledne. Bezvadně jsme pokecali. Někdy vesele, někdy smutně. Lucka i něco nahrála. Dneska ráno (pozn.: tj. v neděli) nám donesl dárečky, odcházel již do nížiny. Bohužel bez vrcholu. Ten nás zatím také mýří, i když minulé tři dny bylo na vrcholu dost lidí. Bylo to dost těžké (aspoň pro mne) odolat nutkání v C2 (7000 m) a nezkusit vrchol, když

kolem nás vychází lidi směr summit. Byl jsem zvyklý neváhat... Ale! Letos je náš „úkol“ trochu jiný a síly ztracené při pokusu o vrchol by nám mohly chybět při doprovodu Honzika Říhy. Takže jsme sestup a odpočinek zvolili všichni. Jen musíme doufat, že se nám kopec nezavře a umožní nám ještě se společně podívat někam hodně vysoko...

Takže teď prosíme Alenku Zárybnickou o kouzlo a týden hezkého počasí. :-)" Další postup si dovolím opět ocitovat z mých SMS z kopce, neboť to je asi nejvíce vypovídající. Zpráva ze 7200 m, kde si ordinujeme (já, Miri, Alda, Miska, Honza a Daw) jeden odpočinkový den na lůžku:

„Volejte sláva... jeden z našich netrpělivých členů Mára Novotný je těsně před vrcholem Cho Oyu. Vyrázili ve 3 h s Liborem Uhrem směr nahoru. Libča otáčel kolem 7500 m a už je zpět u nás ostatních v 2. výškovém táboře v cca 7200 m, kde se snažíme i s Honzíkem odpočívat. Zítra se pokusíme společně dojít co nejvýše k vrcholu. Budeme se snažit postupovat v jedné skupě, aby byla jistota, že pokud nebudu moci já či Daw, tak jsou po ruce ještě Miri, Miska a Alda – nejen na cestu nahoru, ale i bezpečně dolů. Jinak na kopci jsme již úplně sami. Já jsem sice napsal, že odpočíváme v 7200 m. Ale to není odpočinek. Tělo strádá, i když jenom ležíte.“

„Tak se nám Mára po 15 hodinách vrátil do C2. Podařilo se mu zdolat vrchol Cho Oyu! My se chystáme o půlnoci zkusit. Já, Honza, Daw, Miska a Alda. Ale prý je to dost zafoukaný, kosa. Zku-

síme pohromadě. Miri se bohužel závažně neuzdravuje a nechce nás s tou chřipajznou, či co to je za věc, zítřka blokovat. Je mi to moc líto. Dost si mákla. Ale kopec bude na místě stále...“

„Ted' jsme zalehli s Aldou v C2 po 24 hodinách (udělali jsme jen dvakrát dvouhodinové pauzy v třetím výškovém táboře). Na vrcholu Cho Oyu (8201 m) jsme byli se soumrakem. Vrcholovka s bleskem a hurá sestup. Jsme úplně vyčpělí. Ještě zítřka do ABC dotáhnout vše v čerstvém prašanu. Všichni jsou OK a Honzik si dnes udělal výškový rekord 7500 m. Mazec! Až v C3 se rozhodlo, že dál to nejde kvůli počasí a pozdnímu času.“ A co na závěr toho našeho cirkusu „Czech Expedition Cho Oyu (8201 m) 2016“?

Za největší úspěch expedice nepovažuji to, že se tři její členové dostali na vrchol Tyrkysové Bohyně. Dle mého názoru jde především o ukázkou toho, že pokud táhnete za jeden provaz, podaří se ledacos. Pro mne, ale hlavně pro Honzika, je obrovský úspěch dosažení jeho osobního výškového rekordu. Nenarazili jsme na limity samotného Honzy. Ale na limity doprovodu. Už dále nebylo možno za daných podmínek zajistit bezpečný výstup, ale hlavně i sestup. Mrtvých horolezců (a nemusí být zrovna slepí) je po kopcích moc.

I ostatní se činili, takže osm z nás se dostalo nad hranici 7000 m. (Jan Říha, David Knill, Petr Mašek, Libor Uher – 7500 m, Miroslava Jirková – 7200 m, Marek Novotný, Aleš Bílek a Jan Trávníček – vrchol 8201 m)

Jan Trávníček, aneb CK Tráva :-)

Celá naše partička pod "naším kopečkem"

Edoras 500XL
Nafukovací rodinný stan

Titan
Velmi pohodlné křeslo
s nosností 180 kg

Ambience
Spacák 2v1 !

Je teplo?
Na dva díly si lehnete a jedním přikryjete.
Je zima?
Na jeden díl si lehnete a dvěma se přikryjete.